

Kyrkan Jesu Uppståndelse Och Liv

FÖRSTÖR DJÄVULENS VERK

RLJ-1242-SE

JOHN S. TORELL

13 JUNI 2010

DEL 4 A: SÄTT FÅNGARNA FRIA

I Lukas evangelium kapitel 4 citerade Jesus från profeten Jesaja om Messias kommande för att befria fångarna. De flesta kristna känner igen bibelstället, men låt oss ändå undersöka vad Jesaja talade profetiskt om ca 700 år före Kristus.
Jes. 61:1-2

Det är intressant att Jesus endast citerade från den första delen av vers ett och utelämnade resten:

“Till att predika ett nådens år från HERREN och en hämndens dag från vår Gud, en dag, då han skall trösta alla sörjande, då han skall låta de sörjande i Sion få huvudprydnad i stället för aska, glädjeolja i stället för sorg, högtidskläder i stället för en bedrövad ande; och de skola kallas »rättfärdighetens terebinter, HERRENS plantering, som han vill förhärliga sig med.” Jes. 61:2-3

När Jesus kom till jorden som den lidande Messias var det inte för att döma. Det gör han först i domen vid den Stora Vita Tronen. **Upp. 20:10-15**

Han tröstar folket med att ingen klagan, rop eller plåga mer skall finnas efter den Stora Vita Tronen. **Upp. 21:3-7**

Vi kan se att det finns tre stadier i profetian som Jesaja uttalade mer än hundra år före Kristus:

- ❖ Första stadiet: Messias kommer för att betala för människans synder.
- ❖ Andra stadiet: Guds hämnd – domen vid den Stora Vita Tronen.
- ❖ Tredje stadiet: Evtigt liv i den nya skapelsen.

VILKA ÄR FÅNGARNA?

Alla ofrälsta människor. **Ef. 2:1-5; Kol. 1:12-14**

Alla ofrälsta människor är förlorade i synd. **Rom. 3:23**

Deras andliga fader är Djävulen. **Joh. 8:42-45**

Alla som fortfarande lever i sina synder! **Rom. 6:12-16; 2 Petr. 2:9-22**

Jag vill lämna er en del av mitt vittnesbörd för att få er att förstå vad det gäller, och hur man kan bli befriad från Djävulens fångenskap. Det spelar ingen roll vilken nation du är född i eller vilken ras du har, då alla människor kommer från samma ursprung och vi alla har samma problem. **Apg. 17:26**

Som ett barn fick jag veta vilka som var mina förfäder, men det var inte förrän jag blev vuxen som jag började fråga om min farfar, och morfar, fastrar och mostrar, på båda sidor av familjen.

PAPPAS SIDA

I min pappas släkt har det förekommit incest, äktenskapsbrott, kvinnomisshandel och alkoholism.

Familjesjukdomarna har varit gikt, tuberkulos och hjärtproblem, m.m.

Min farfarsfar hade som ung emigrerat till USA, och var där ett tag innan han återvände till Sverige och gifte sig. Han blev frälst i de möten som D.L. Moody hade i Chicago och kom tillbaka som en brinnande kristen som talade om sin tro med andra. En del av deras barn blev frälsta, däribland min farmor. Hennes man var inte kristen såvitt jag vet.

Min far tog emot Kristus som ung men gifte sig med mor som var kristen avfälling fram till 1971.

MAMMAS SIDA

I mammas släkt fanns det få kristna, förutom på hennes fädernesida. Han kom från en starkt kristen familj med två generationer av lekmannapredikanter, men han var en svag kristen och begick självmord när mamma var tre år. Alkohol var en släktförbannelse, jämte äktenskapsbrott. Cancer och diabetes var det man led mest av.

Mina föräldrar fick mig utomäktenskapligt och det gjorde mig till en oäkting; jag ansåg mig fördömd i tio generationer om man tolkar GT på mitt sätt. **5 Mos. 23:2**

Därför plågades jag med generationsförbannelser från födseln. **2 Mos. 20:1-5**

Det finns välmenande kristna som starkt betonar att vi lever i det nya förbundet och man menar att Nya Testamentet överträffar det Gamla. Säg inte det, jag har lidit och plågats under årens lopp. Du måste ta för gott att Guds Ord är sant och att jag inte befann mig i något av förbunden innan jag blev frälst.

MANIFESTATIONER

Som liten knatte brukade jag riva mig själv under sömnen och mina föräldrar fick linda in mina händer varje natt under lång tid så jag inte rev mig under nattens gång.

När jag var fyra hade jag en destruktiv period. Mina föräldrar kunde inte träffa folk eftersom jag förstörde allt som kom i min väg. I farmors hus plockade jag upp olika saker och slängde dem i eldstaden.

Min bror Peter föddes när jag var fem år, och jag försökte strypa honom den första dagen. Mina föräldrar måste ta bort mig från honom för jag såg honom som en inkräktare. Varje dag efter det, var jag bevakad och lämnades aldrig med babyn.

När jag började skolan sju år gammal var jag ett problembarn och min lärare sade till mamma att jag skulle hamna i fängelse så småningom. Jag led av svåra

omsvängningar i humöret, och unde skolåren, inte ens i college kunde jag anpassa mig. Jag var intelligent och förstod det som lärdes ut men jag kunde inte hantera det och inte sätta mig ner och läsa.

När jag var sju år började jag stjäla cigaretter från min far och röka dem.

Vi bodde de första 15 åren i mormors hus. Hon tog upp nedervåningen, vi bodde på på andra våningen och min farbror bodde på en tredje. Huset var hemsökt och dörrar öppnades av sig själva och röster och fotsteg kunde höras fast ingen var där.

Omkring mitt trettonde levnadsår brukade jag smyga ut på nätterna och slå in fönster på hus. Det gjorde jag rätt så länge utan att nånsin bli tagen.

Vid sexton års ålder hade jag bildat ett gäng och min bror Peter var en medlem. En dag kom vi in i ett bråk och jag hade kniv med vilken jag högg ner en pojke som angrep mig. Det är ett under att pojken inte dog. Min bror och jag fick följa med till polisstationen den kvällen men vi var förhårdade lögnare och därför kunde de inte anklaga mig för knivdådet. Min bror och jag ångrade ingenting; vi tyckte att den andre pojken hade fått vad han förtjänat.

När jag var arton började jag dricka alkohol. Jag gillade inte smaken men gillade att bli full.

Vid denna tid led jag av ständig rädsla och hade alltid med mig en stor kniv. Jag fick förföljelsemani och tyckte att folk bevakade och följde efter mig.

Jag hade också börjat läsa en massa science fiction och det ockulta drog i mig. Jag upptäckte att jag hade det i mig att kunna hypnotisera andra och började utveckla denna tvivelaktiga gåva från Satan.

Jag hade blivit en dålig människa som bara brydde om mig själv, var en lögnare, tjuv och nästan en mördare. Jag bjöd ut flickor men respekterade dem inte. Jag drog nytta av folk och begick övergrepp. Jag kunde se dem rakt in i ögonen och ljuga för dem utan att skämmas eller ångra mig. Demonerna hade tagit över min kropp och min själ och de hade mig fast. På nätterna var jag rädd och tyckte inte om att sova i ett mörkt rum; Jag var varje dag rädd för vad som skull hända mig om jag dog. **Ord. 13:21**

GUDS HAND (ROM. 8:26-30)

När jag var tre år besökte jag pastor Johansson på hans kontor i pingstkyrkan som låg jämte vårt hus. Han hade en stor målning av Lammets Bröllopsmåltid och jag kommer ihåg att jag frågade honom vad tavlan föreställde. Han tog sig tid att förklara för mig och då sade jag: *“Jag kommer att vara där också!”*

När jag var fem år ledde man mig till Kristus i söndagsskolan och jag visste då mycket väl vad synd var, vem Jesus var och att han hade dött för mig.

Samma år talade Gud till mig under en begravning för amerikanska flygare i vår hemstad. När jag såg dessa militärer i sina uniformer marschera förbi mig, följda av öppna kärror som draperats i stjärnbanerets färger, så talade Gud till mig:

“Detta är ditt folk, du hör inte hemma i Sverige, och en dag kommer du att vara bland ditt eget folk.” Från den dagen visste jag att jag skulle flytta till Amerika.

När jag var sex år gammal fick jag en uppenbarelse om att jag skulle skriva och medan jag vandrade hem under denna uppenbarelse sällsamhet hade jag full kunskap i att läsa och skriva fast jag inte ens hade börjat skolan då. När jag satte mig ner för att skriva, försvann synen och kunskapen och jag blev besviken.

Mina föräldrar gick inte i kyrkan, men de satte oss i söndagsskola mellan 5-13 år.

Jag tillhörde också pojkscouterna i det Svenska Missionsförbundet från 7-13 år. Ett år under sommarlägret började jag gråta under inbjudningen till frälsning, men jag var blyg och ville inte gå fram.

När jag var sjutton åkte jag moped och for förbi ett tältmöte. En röst sade till mig att stanna och gå in i tältet. Jag började genast gråta och kände ett behov av att lämna mig åt Gud när inbjudningen till Jesus började. Men jag tittade på min skinnjacka och smutsiga byxor och var för blyg för att gå fram. Jag minns att när jag åkte därifrån så grät jag.

När min fru och jag lämnade Sverige 1963 för att invandra till Amerika, kommer jag ihåg en dundrande röst inom mig som sade: *Det är bäst att du inte gör bort dig i det nya land du kommer till.* Det gav mig mycket fruktan eftersom jag visste det var Gud som talade och att jag inte skulle få fler chanser om jag förstörde det hela.

Vid ankomsten till Salt Lake City i Utah arbetade mina släktingar hårt på att jag skulle gå med i mormonkyrkan. De sade att jag skulle få ett bra jobb om jag gick med. Gud talade dock genom min fru som ställde ner foten och sade att vi inte skulle gå med i mormonerna.

Vid denna tid hade jag börjat dricka igen till min frus sorg. En söndagskväll blev jag trött på min TV och mina öl. Jag skruvade litet på radion när plötsligt en dånande röst berättade om Jesus och nödvändigheten att bli frälst. Det var som en krok högg tag i min själ och jag lyssnade intensivt. Nästa söndag lyssnade jag till helaprogrammet och så fortsatte det några månader. I maj 1965 fick jag veta att det skulle komma ett program med evangelisten Billy Graham. Min fru och jag var redo att ta emot Jesus och i slutet bad vi var för sig att Gud skulle förlåta oss våra synder och att Jesus skulle ta emot oss.

Min fru hade uppfört sig hyggligt så det blev inte många synliga förändringar för hennes del, men jag märkte dagen därpå att jag inte använde några svordomar, jag hade slutat ljuga och jag hade en hunger efter att läsa i Bibeln.

Vi började inte gå i kyrkan förrän i början av 1966 men jag började dricka öl igen medan min fru for till Sverige på ca tre månader. Men jag slutade dricka öl när vi började gå i baptistkyrkan och blev döpta. **Ef. 2:1-10**

BEFRIAD FRÅN DEMONER

Efter kristnandet slutade min mun säga fula ord, jag ville inte längre ljuga, jag slutade stjäla och en stor kärlek till människorna omkring fyllde mig. Snart blev

jag söndagskolelärare, sedan föreståndare för söndagsskolan och sedan gick jag med i Gideoniterna. Jag undervisade och predikade och ledde folk till Kristus men det fanns ändå en mörk sida i mitt liv som jag inte ville dela med någon annan, inte ens min fru. Jag var lycklig för jag tjänade Jesus, men jag var plågad. Hemska och perversa tankar surrade runt i mitt huvud om att jag skulle knivhugga, döda och skada andra.

Djävulen hånade mig: *“Du är inte frälst. Du är inte som andra kristna. Du är ett ruttet äpple. Gud älskar dig inte.”* Det var en psykisk plåga som är svår att beskriva. Djävulen övertygade mig om att jag var den personen, med sådana problem, och jag vågade inte ta upp det varken med pastorn eller frun. Ingen hade lärt mig något om hur onda andar verkade, så jag trodde att jag själv var orsaken till tankarna. Jag satt på händerna vid kyrkmiddan så att jag inte skulle plocka upp en kniv och skära sönder min bordsgranne eller kasta en tallrik mat på personen mitt emot.

Gud kallade mig att predika år 1967 och två år senare började jag på seminariet fast jag fortfarande var upprörd. Jag var som två olika människor, en som var god på utsidan, följde människor till korset och annat bra, och en som var plågad till vansinne på insidan. Det började ta på mitt immunsystem och tid efter annan var jag förkyld och hade ont i halsen. Jag plågades av allergier och lät operera mig i näsan, eftersom jag var helt igentäppt.

På hösten året 1969 talades det mycket om dopet i den Helige Ande bland studenterna. På våren 1970 beslöt jag mig för att gå på ett möte som Full Gospel Business Men höll, och ta emot den Helige Ande. De bad för mig, men inget hände. Till den andra dagens samlingar följde en annan student med mig i min bil och hörde när jag klagade på att jag inte blivit fylld med den Helige Ande och då sade han: *“John, orsaken till att du inte har blivit fylld är för att du är full av demoner.”* Jag exploderade av ilska när han sade det; skulle *han* anklaga mig!

Nästa dag jobbade min fru och jag var ensam i lägenheten vid seminariet så jag bestämde mig för att be och söka Herren. Sedan jag dragit för gardinerna så att ingen skulle kunna se mig när jag bad -- *Käre Gud, om jag har några demoner...* och det var så långt jag kom när demoner började ryta -- och till min fasa insåg jag det var sant, jag hade verkligen demoner i min kropp fast jag var en kristen. Jag vet inte hur länge det hela varade men det blev en häftig strid som jag aldrig tidigare varit med om. När den var över hade jag blivit döpt i den Helige Ande och de plågande tankarna var borta. Men jag visst inte att en del av demonerna fanns kvar i mig. **Apg. 8:5-8**

SÖKANDET EFTER SVAR

Min teologi hade gjort en störtdykning och planet överstegrades, jag kom runt ett ögonblick innan det blev försent; min flygning stabiliserades och jag flög fram parallellt med markytan, men förstod att jag hade en hel del att lära. Hur kunde jag hjälpa andra, om jag inte hade någon kunskap själv? Jag köpte varenda bok om demoner jag kunde hitta. Det fanns inga pc med internet då, så böcker var det enda jag hade att tillgå.

Jag brukade kasta ut demoner så snart jag fann dem och jag förstod att jag hade problem.

Jag höll ständigt på att lära mig om detta från 1970 till 2003. Jag skrev min första bibelhandbok i ämnet -- Christian Dynamics Kurs 1, och den första upplagan kom ut 1975. Vi sålde slut på den och hade dock redan blivit förlegade då ny kunskap i ämnet ständigt gjorde sig gällande.

Det jag hade funnit använde jag till att bryta förbannelser, och vi såg till att inte något oförlåtet fann kvar i människors liv. Så småningom lärde vi oss om traumatiska händelser, ofria andar och tankekontroll. Det gick bra och efterhand lärde vi oss hjälpa andra mer och mer och ha ett färdigt program till dem enligt vår tro och erfarenhet. Jag visste inget om utvecklingsbegränsande andar förrän sent på åttiotalet; jag förstod att jag själv varit plågad av dessa i många år. Jag var 49 då, men jag hade aldrig känt mig som en man, utan som en pojke i en mans kropp.

När jag var femtio kände jag mig som en man för första gången i mitt liv och jag behövde inte skämmas för min person något mer. Tills nu hade jag alltid kallat de äldste och diakonerna för *pojkar* och när vi hade möte sade jag till andra att jag och *pojkar* skulle träffas.

Bara Gud vet hur jag har plågats genom åren – på grund av bristande kunskap. Jag talade aldrig om för folk hur jag kände mig inuti för det var en hemlighet jag inte rörde för att folket i kyrkan inte skulle förkasta mig. Till och med då jag nämner detta i predikan blir jag osäker om folk tittar på mig och säger: “Vi visste inte att du var så dålig.” Men jag är man nu, och förstår att andra lider liksom jag och att det finns hopp om att bli fri när man finner att man inte är ensam.

CHRISTIAN DYNAMICS KURS 1

I sexton har jag försökt fullborda kurs 1, som är en fullständig redogörelse av vad vi har lärt oss under de senaste fyrtio åren. Satan har bekämpat oss på varje front, men i januari 2010 redigerade vi boken färdigt och nu finns den att köpa. Kurs 1 är mer än en bok, det är en 370-sidors praktisk kristen handbok baserad på Bibeln och livserfarenhet. Hade vi haft en sådan bok 1970 så skulle vår verksamhet befinna sig ljusår från var vi är idag.

Jag har förstått nu att Gud har använt mig som en stigfinnare som röjer vägen så att de som kommer efter skall få mera kunskap om Gud, den Helige Ande och Satan och att de därför kan bli starka i Herren Jesus.

Vägen har varit lång och svår men Jesus har funnits där hela tiden, även om jag inte kunde se hans steg alla gånger. **Gal. 6:7-9**

Kom ihåg: det är viktigt hur du börjar din bana som frälst, men det är ännu viktigare att du avslutar den rätt!

Har du gjort upp en plan om hur du skall avsluta livet eller driver du bara omkring?

HAR DU ETT ÖRA ATT HÖRA MED?